

YARIN ÇOK GEÇ OLMADAN

Ben şimdi on dört yaşında sekizinci sınıf öğrencisiyim. Bundan dört beş yıl önce parklarda şırlı şırlı akan havuzlar, bahçeleri olan evler ve ağaçlarla dolu piknik alanları vardı.

Aradan çok zaman geçmedi. Artık bu saydıklarım birer birer azalmaya başladı. Tüm bunların zaman ve biz insanların sorumsuzluğuna yenilip birer birer yok olmasından korkuyorum.

Korkuyorum !...

Dünyamızın su kıtlığı yaşamasından, küresel ısınmadan, nükleer denemelerin çevreye zarar vermesinden korkuyorum.

Korkularımın çaresizliğe, pişmanlığa dönüşmesinden korkuyorum. Annelerimizin dedelerimizin anlattığı mutlu sonla biten masalların, bizim çocuklarımıza anlatacağımız bu dünya masalının, sonunun mutsuzlukla bitmesinden korkuyorum.

Bizler saatlerce düşün altında kalarak keyif yapıyoruz, yazın denizlerde yüzüyoruz, musluklarımızı açınca şakır şakır sular akıyor. Kana kana doyuya içiyoruz suyumuzu. Tüm bunları, bu güzellikleri çocuklarımızın, torunlarımızın yaşayamayacağını düşünmekten bile korkuyorum.

Çevreyi bilinçsizce kirlenip, dünyanın yaşanılmaz bir hale gelmesinden sorumlu bir neslin ferdi olmaktan korkuyorum.

Biliyorum ki, bu şekilde hesapsızca kullanmaya devam edersek bu doğal kaynağımızı su kıtlığı yaşayacağımız günler çok uzak değil!... Gelecekte, yeterince su içemediği için böbreklerini kaybedecek olan insanlar olmasından korkuyorum. Musluklardan su akmadığından, duş alamayan insanların mineral yağlı havlularla temizlenmesini düşünmekten korkuyorum.

Çevrecilerin ve belediyelerin suyu hesaplı kullanmamız gerektiği konusundaki uyarılarına kulaklarımızı tıkadığımızda; tüm göl, nehir, baraj ve su yataklarının kuruyacağı gerçeğinden korkuyorum.

Biliyorum!...

Şimdilerde altın, mücevher, para için soygun yapılırken, eğer önlem almazsak, suyun altın ve elmasa'n daha değerli olup, eli-silahlı haydutların bir bardak su için insan katliamlarına yol açacaklarını biliyorum.

Ozon tabakasının delinmesi sonucu oluşacak olan su kıtlığı sebebiyle, insanların değişime uğrayıp farklı bir insan türüne dönüşeceğini biliyorum.

İşte tüm bu korkularımda haklı çıkarsam, suyun doğal bir kaynak olduğunu ve üretilmesinin imkansız olduğunu biliyorum. Su olmayınca, doğa da bundan nasibini alacak, teneffüs edecek hava da olmayacak yaşam da!... Bunları da biliyorum.

İstiyorum!...

Çocuklarıma, torunlarıma gençliğimden, yaşadığım zamandan bahsederken, onların da, dünyanın bu güzellikleri yaşamasını istiyorum. Yeşil tarlaları, rengarenk çiçekleri, şırlı şırlı akan suları, balık avlamanın ve yüzmenin zevkini, doyuya su içmenin çok güzel bir duygu olduğunu onların da bilmesini, yaşamasını istiyorum.

Çocukların ve torunların bana dünyanın neden susuz kaldığını sorduğunda, onların yüzüne utanarak bakmak istemiyorum. Çünkü, eğer haklı çıkarsam, bizim hatalarımızın bedeli olacak bütün bunlar. Bu bedeli ödeyecek olanlar da, onlar... Yani bizim çocuklarımız... Ben bizden sonraki neslin genç yaşta ölüme yenik düşmesinden korkuyorum.

Beni en çok ne korkutuyor, biliyor musunuz? Yeryüzündeki bu doğa tahribatının dönüşü olmayan bir düzeye varıp, insan neslinin ve dünyanın yok olması beni korkutan...

İşte, bunun için de, dönüşü olmayan bir yola girmeden önce, tüm bunları insanlığa anlatalım, gösterelim. Daha zamanımız varken bu uyarıları kulak ardı etmeyelim, tüm uyarıları dinleyelim.

Ne olur!... Su kıtlığı ile mücadelede milletçe elele verelim.

Yarın çok geç olmadan!...